

Meditaties 2008

door: J. Koelewijn

-

<i>Semper Paratus – Altijd bereid</i>	2
<i>De wonderlijke</i>	3
<i>De Vredevorst</i>	4
<i>Wijken van het kwaad</i>	5
<i>Zij deed wat zij kon</i>	6
<i>Herfst</i>	7
<i>Als de wind</i>	8
<i>Genade op genade</i>	9
<i>Ga dan heen</i>	10
<i>Uit het troostboek</i>	11
<i>De Onveranderlijke</i>	12
<i>Vrienden van Jezus</i>	13
<i>Gods wonderen</i>	14
<i>Volharding</i>	15
<i>De bergen</i>	16
<i>Hem zien zoals Hij is</i>	17
<i>Mei</i>	18
<i>De hemel geopend</i>	19
<i>Het biddende hart</i>	20
<i>Vrijgevig</i>	21
<i>Een dankbaar hart</i>	22
<i>Een bevrijd hart</i>	23
<i>Blijmoedigheid</i>	24
<i>Huis van gebed</i>	25
<i>Zie ik maak alle dingen nieuw</i>	26
<i>Januari</i>	27
<i>De Heere regeert</i>	28

Semper Paratus – Altijd bereid

Sommige Latijnse uitdrukkingen geven heel mooi de werkelijkheid weer! Jaren geleden liep ik eens met schoonvader over de markt in Bergen op Zoom. We keken naar het mooie stadhuis. Bovenaan staat een mooie Latijnse spreuk: *Mille – Pécules – Supersus*. De lieve man vroeg of ik wist wat het betekende. Dat wist ik niet, maar na enig nadenken kwamen we toch aan de praktische betekenis! Mille = 1000, Periculus = moeilijkheden, Supersus = er boven! Dus duizenden gevaren te boven gekomen! Ook de betekenis van Semper Paratus is niet zo moeilijk! Het is: '*altijd bereid*'!

Het leven is zo onzeker, onze plannen falen zo dikwijls. Maar moeilijkheden zijn er om te overwinnen en we mogen met geestkracht verder gaan.

Bereid zijn is *niet*: alles van tevoren weten, vooruitzien. We zijn mensen van gisteren.

Bereid zijn is: het leven aanvaarden, zoals het in elke nieuwe dag en in elk nieuw jaar, tot ons komt.

Bereid zijn is *niet*: bezorgd zijn voor de dag van morgen en het heden niet verwaarlozen.

Bereid zijn is: alles goed te vinden wat God doet. De lichte lasten dragen en de zware niet afwijzen. Van de mooie zonnige dagen genieten en de sombere als een nevel over ons heen laten gaan.

Bereid zijn is: Kiezen. Veel wordt ons aangeboden, maar we kunnen alléén aanvaarden wat we weten, dat van God komt.

Bereid zijn is bovenal: God en onze medemensen dienen.

“Komt, want alle dingen zijn gereed”, heeft de Heiland gezegd! We moeten vaak erkennen, dat we niet klaar zijn voor de eeuwigheid. Dat we niet bereid te zijn om God te ontmoeten. Geloof! Daar komt het op aan, Wie zoekt naar rust en vrede, vindt alles in de Heere Jezus Christus. De tijd gaat snel, het jaar is weer aan het eind of het is alweer begonnen. Altijd bereid te zijn is heden kiezen! Verhardt u niet. Laat u leiden! Nooit zal een gelovige kunnen leven, kunnen groeien, kunnen God verheerlijken als het contact met God wordt gemist. Hij de Heere God is een bron van leven van innerlijke kracht. Hoe we bereid moeten wezen weten we toch wel? Door het gebed! Bij God is kracht, bij God is rust.

En hoe we bereid kunnen worden, wanneer we denken aan sterven, wanneer we denken aan de wederkomst van de Heere Jezus? Als we ons buigen voor God; als we geloven in de Zoon van God; als we komen zoals we zijn. Daarom geve God, dat we zonder uitstel doen wat nodig is voor ons zielenheil! Daarom moge God geven, dat we het vluchtige biddend veroordelen, en dagelijks omgaan, stil en oprecht met de Almachtige.

“Als gij een zaak besluit”, zegt Elifaz in Job 22, “zal zij bestendig zijn, en op uw wegen zal Gods licht schijnen”.

Semper Paratus – Altijd bereid!

De wonderlijke

De mens ziet aan wat voor ogen is. Met Goddelijke wijsheid heeft de profeet van het Kindeke, dat in Bethlehem zou geboren worden gezegd: “Men noemt Zijn naam *Wonderlijk*”, Zijn eerste naam! Alleen het Boek der boeken laat ons het Goddelijk beeld van de Wonderlijke zien. En of ik nu naar Lucas luister, Matteüs over Hem hoor spreken, Marcus Hem zie schetsen, Johannes van Hem hoor getuigen of Paulus Hem zie schilderen, - het einde is altijd dat ik met de man Gods uit het oude verbond het uitroep: “*Wonderlijk*”. Ja, Hij is voor mij niet alleen de “Vredevorst” in Wie ik mijn rust vond, maar ook de “Wonderlijke” voor wie ik mij neerbuig in aanbidding.

Wonderlijk was Jezus in de kribbe. God en Mens in één, Christus. Dat Kindeke dat gedragen moest worden, droeg de wereld en al wat er op is. Dat Kindeke dat gevoed moest worden, onderhield alle schepselen. Wonderlijk was Jezus in Zijn jeugd, in alles gehoorzaam. In alles vriendelijk en voorkomend, in alles wâar. Geduldig wachtend, de jaren door, tot het Gods tijd was om Zijn werk te beginnen en te voltooien. Wonderlijk was Jezus in Zijn hele leven.

Met welk een eenvoud en tegelijk met welk een gezag, onderwees Hij de schare. Hoe neerbuigend goed was Hij voor Zijn zwakke gebrekkige discipelen. Hoe vriendelijk voor de kleinste kinderen. Hoe onvermoeid in Zijn dienst. Hoe nam Hij deel in alle zorgen en verdriet. Hoe droeg Hij het leed van enkelen en velen. Hoe voorzag Hij in de behoeften van lichaam en ziel. Hoe gewillig gaf Hij Zich ten slotte in de dood van het kruis. Hoe bad Hij voor Zijn vijanden en offerde Hij Zich vrijwillig tot Gods verheerlijking.

Wonderlijk was Jezus in Zijn overwinningen. De wind en de golven beefden voor Hem en legden zich gehoorzaam aan Zijn voeten neer. Ziekten en kwalen weken voor Hem eerbiedig. De demonen gingen voor Hem op de vlucht. Hij veranderde water in wijn. Op Zijn bevel kwamen de vissen samen naar de netten, waar ze gevangen zouden worden. En meer dan dat: de dood ging voor Hem opzij; o, dood, waar is uw overwinning? Ja, Hij Zelf stond op van de doden en Hem zijn de sleutels van de dood gegeven. Hij behaalde de overwinning over dood en verderf over Satan en alle helle machten.

Hoe wonderlijk zal de Heere zijn in Zijn wederkomst! Hij zal eerst de Zijnen gedenken!! Zijn naam is Wonderlijk! Zijn daden zijn wonderen van genade alleen. Hij is voor mij de Wonderlijke, die ik liefheb, die ik aanbid. Aan wie ik zo graag offers breng van lof en van dank.

16-12-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De Vredevorst

De sterke man is de grote man. Zo is de redenering van de mens altijd al geweest. Ook in onze tijd. We hebben het gehoord, alles moet veranderd worden en ik zal het doen, zegt de grote man! Lijnrecht daartegen – in gaat de Goddelijke gedachte, dat de zachtmoedigen het aardrijk zullen beërven. En dat zien we alleen in Hem, Die van Zichzelf kon zeggen dat Hij zachtmoedig was en nederig van hart.

De Heere Jezus begon Zijn leven als Kindeke. Eén van Zijn heerlijke namen is: “Vredevorst”. En van “vrede op aarde” werd er door de engelen gesproken toen Hij daar lag in de kribbe te Bethlehem (Luc 2:14). En van “vrede in de hemelen” getuigde een menigte van discipelen, met grote stem God lovende, toen Hij daar zittende op een veulen van een ezelin, arm, maar als een Heiland, de olijfberg naderde met de bede voor Zijn volk in het hart: “*Och, of gij nog bekende in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient!*” (Luc. 19:27-32).

Het is ook nu nog zo. Voor de wijzen en verstandigen is het verborgen, dat het koninkrijk der hemelen voor de kinderen is, voor de zachtmoedigen en nederigen. Slechts aan hen wordt het door de Vader, den Heere des hemels en der aarde geopenbaard (Matt. 11:25). Voor hen is het bestemd (Matt. 19:14). Die alleen door Gods woord en Geest herboren zijn kunnen ingaan (Matt. 18:3). Die alleen kunnen het zien (Joh. 3:3). Wat we nodig hebben voor nu en straks is vrede. En vrede kunnen we alleen ontvangen van de Vredevorst, die vrede kan bieden “*vrede op aarde en in mijn ziel*”.

De Vredevorst werd geboren in een stal. En daar met aanbidding neerknielend, moeten we van Hem leren, dat niet de macht en het intellect op de troon moet, maar dat de nederige zal verhoogd worden. Hij, onze Heiland, schonk vrede in onze harten. Door het bloed van Zijn kruis legde Hij de grondslag voor de hemelvrede en in Zijn Persoon schonk Hij vrede. Uit de hemel schenkt Hij ons alles wat tot de vrede dient. Spoedig komt Hij weer als de grote volzalige Vredevorst! “U is heden de Zaligmaker geboren, Welke is Christus de Heere.

Wij moeten zalig worden. En onze Zaligmaker is de Heere Jezus Christus. Door de profeet genoemd met de erenaam Vredevorst!

O Vredevorst Gij kunt gebieden,
de vrede op aarde en in mijn ziel!
Doe elke zondaar tot U vliesen,
dat al wat ademt voor U kniel!

Wijken van het kwaad

In onze tijd is er een sterke beweging om godsdienstig te leven. Van veel jonge mensen gaat het hart uit naar de dingen van God. Wat is dat goed! Maar één ding wordt daarbij vaak vergeten; het leven met God, gemeenschap hebben met Hem, is eerst een wijken van het kwaad. Velen, die zich met opwekking bezighouden beginnen met het positieve, het doen. Maar de Bijbel begint met het negatieve, met dat wat je moet laten!!!

Lezen we het boek van de psalmen. Het eerste dat we daarin lezen, is niet een opwekking om zich met God en Zijn dingen bezig te houden, maar een gelukzaligprijzing van hem, die *nee* weet te zeggen tegen het kwaad. Ditzelfde vinden we ook al in Genesis in betrekking tot de eerste mens. Vóór we de Heere God kunnen dienen moeten we Hem gehoorzamen! Van Job wordt gezegd, dat hij een man was, die ontzag had voor God en die week van het kwaad. En de spreukendichter heeft gezegd: *“Zie de vreze des Heeren is wijsheid, en van het kwaad wijken is het verstand”*.

Wijken van het kwaad, bekering, moet vooraf gaan voor het geloof en behoudenis. Ook in handelingen van de apostelen lezen we dikwijls, dat de mensen hun schuld beleden, hun boze daden veroordeelden, en dat daardoor niet alleen vrede en geluk kwam, maar dat het Woord van God met macht groeide en de overhand nam.

Dit beginsel is óók voor de gelovigen van nu. Willen we als ware christenen leven, getuigen zijn ook tegenover anderen, dan moeten we beginnen met te wijken van het kwaad; met ons te scheiden van datgene, wat niet goed is. Dan mag ons geloofsleven openbaar worden, dan wordt er christelijk enthousiasme bij ons gevonden. Met Saulus mogen we vragen: “Wat wilt Gij, dat ik doen zal?” De wil van God te willen doen moet toch ons kenmerk zijn.

Nog even terug naar de eerste psalm. *“Welgelukzalig is de man die niet wandelt in de raad der Goddelozen, noch staat op de weg der zondaren, noch zit op het gestoelte der spotters”*. Eerst dan volgt er dat hij lust heeft aan de Woorden van God. Dus éérs scheiding van het kwaad. Dan pas zijn we in staat Gods Woord met vreugde te overdenken. Dan zal de Heere God ons ook rijke vrucht doen dragen. Een innig geloofsleven in Christus, wat wij zo begeren is welbehaaglijk voor God, Hij wil het ons zo graag schenken. Ja, gelukkig is de man, de jonge mens, die *nee* weet te zeggen tegen het kwaad, neen tot de boze in lichtgewaad. Maar dan ook Gods rijke Woorden overdenken en waarnemen wat er geschreven staat. Met dank in ons hart ervan genieten.

Zij deed wat zij kon

Goed doen, mensen helpen, zieken tot troost zijn. Prachtige liefdadigheid! De Heere Jezus Zelf heeft hierin een heerlijk voorbeeld gegeven. Hij ging het land door, goed doende. Hij was een openbaring van de Vader. Lezen we niet van God – en ondervinden we het niet dagelijks – dat Hij Zijn zon laat schijnen over goeden en bozen? Het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen!? Goed doen, het wijst naar de Heere God Zelf.

Van Maria van Bethanië lezen we dat ze goed werk aan de Heere verrichtte. Zeker, als wij in Zijn naam, aan de minste van de broeders goed werk verrichten, hebben wij dat Hem gedaan! Maar Maria deed nog iets meer! Een albasten fles had ze gevuld met kostbare nardus. En bewaard om op het rechte ogenblik haar Meester, die zij zo liefhad te eren. Een ogenblik toen alles samenspande tegen haar Meester, toen de discipelen bezig waren met hun eigen dingen in plaats van met Hem, die van Getsémané naar Golgotha zou gaan. Op dat ogenblik vereerde zij de Heere Jezus door Hem van tevoren te zalven voor Zijn begrafenis. Met als gevolg, dat de Heiland dit opmerkte, dat zij een goed werk aan Hem had verricht, ja, dat zij deed wat zij kon. Wat is het voor haar hart geweest zo'n goedkeuring te ontvangen! Is er iets beters te bedenken voor ons, dan uit de mond van de Heere te horen, dat wij *deden* wat wij konden?

Wat God het meest behaagt, is de verheerlijking van Christus. Wie de Zoon eert, eert de Vader. En waar niet iedereen goederen kan uitdelen, liefdadigheidswerk kan verrichten, daar kan iedereen de Heere verheerlijken en aanbidden! Doen wij dit? Onze tijd vraagt om zulke mensen. Mensen die doen wat zij kunnen in betrekking tot Christus. Hoe wordt Hij, juist nu, door velen onteerd en verlaagd! Laat ons dan dagelijks komen met onze albasten fles en die verbreken tot Zijn eer, zodat anderen bemerken, dat we Hem huldigen. Misschien hebben we geen goederen, gaven of krachten om grote dingen te verrichten, maar wij kunnen opkomen tegen hen, die onze Heere onteren. Laten we onze harten uitstorten in aanbidding, te midden van anderen goed van Hem spreken ons leven toewijden aan Hem. Het moet geleerd worden aan de voeten des Heeren. Daar wordt de ziel onderwezen in Zijn wil en gedachten.

Aan Hem, die door Zijn bloed ons kocht
een werk zo heerlijk voor ons wrocht.
Zij lof, aanbidding, dank en ere!

Herfst

“Als de ziele luistert spreekt het al een taal dat leeft”. Zo dicht Guido Gezelle. Gelukkige dichter! Hij gaat met open ogen door Gods schepping en al wat leeft heeft een woord voor hem. Zo ook voor de dichter van Psalm 19, voor wie de hemelen Gods eer verkondigen en het uitspansel het werk van Zijn handen. Dag en nacht en jaargetij, ze hebben wat te zeggen. De herfst, snel voorbij in schoonheid, brengt ons van de zomer, het hoogtij van de schepping naar de lange, bange winternacht. Maar voor we komen in de tijd van het kunstlicht, verblijden ons de kalme dagen, die een schone herfst ons veelal brengt. De avonden worden langer, lange schaduwen waarschuwen ons, de zon gaat weer vroeg onder...

Deze herfst heeft een rustig karakter. De natuur vertoont nog eenmaal haar kleurenpracht voor ze gaat slapen. Als straks de winter komt zijn ze gedooft. Nog vliegen de herfstdraden door de lucht. De vogels maken zich gereed om te vertrekken. Wonderlijk dat de Heere God het zo leidt, dat zij in warme streken overwinteren, Ze gaan weer naar een land van zon en licht en warmte. Het voor hen onbekende land, maar dat ze in hun vogelziel toch kennen al hebben zij het nooit gezien.

De dichter verstaat die taal van de schepping. *“Denk aan de afreis”*. De herfst het beeld van de rust. De herfst – de wachtkamer. Rust, kalmte, verkwikking, vrede. Niet meer heftig bruist het bloed door de aderen. *“Het stralend zonnegoud verzilvert op het hoofd”* zingt Bilderdijk. De rimpels komen, straks verdiepen zich de rimpels tot plooiën als de winter komt. Maar in de herfst leeft de mens nog en geniet in de heerlijke dingen, die God in de natuur geeft. De aarde is wel schoon en geeft door Gods goedheid en genade niet alleen doornen en distelen. Mij spreekt de bloem een taal, zingt de dichter, ook de verdwijnende bloem. En de christen treurt niet, als hij het blad ziet vallen. Hij ziet de hemel zich tinten met schoner kleuren. De banden met de aarde worden langzaam los gemaakt, er zijn er ook zoveel. Gods goedheid en genade spreekt tot ons in de herfst van het leven. *“Als de ziele luistert spreekt het al een taal dat leeft”*, Als we de taal mogen verstaan, die de Schepper heeft geschreven in Zijn schepping, geeft ook daarin de opening van Zijn woorden licht en maakt de eenvoudige verstandig.

21-10-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Als de wind

Als de herfst komt, nadert in zijn gezelschap de onbarmhartige herfstwind van de herfst. De zomerwind kan strelen, maar de herfstwind kan geselen. Wat de zomer tussen zijn warme, veilige handen deed bloeien, blaast de herfst omver. *“Als de wind daarover gegaan is, zo is zij niet meer”* (Ps. 103).

Toch is het kostelijk de schoonheid van de naderende herfst te mogen zien. Het is alsof het leven, voordat het zich uit de natuur terugtrekt, als afscheidsgroet zijn mooiste kleuren aan ons wil schenken. Maar deze schoonheid is broos, zoals de schoonheid van een lief, oud gezichtje de profetie kan dragen van een naderende dood. Als de wind daarover gegaan is...

We hoeven ons niet af te vragen, hoe de weg van de wind geweest is; hij laat de sporen van zijn verwoesting na. De blaren zijn weggeblazen en de dode takken liggen op de grond.

Zo heeft elk jaargetijde zijn eigen boodschap. Ook voor onze levensboom komt de herfst, de herfstwind, die ons zal dwingen los te laten. Eén voor één vallen de vergulde bladeren af. Elk blad heeft zijn eigen geschiedenis, elk blad is met hartenbloed gevoed, maar de tijd kent geen mededogen. Het laatste blad... het valt. Maar onder het verwelkte leven sluimert het nieuwe. De herfst breekt af en maakt plaats voor de lente. Het nieuwe leven komt niet – éénmaal – het is er! Op het ogenblik, waarop het oude blad verdwijnt, vertoont zich de knop van het nieuwe!

Nu zijn wij dicht bij het evangelie genaderd, alleen zijn boodschap is veel rijker en heerlijker! Het winterkoren wordt straks weer gezaaid. Christus heeft gezegd: *“Indien het tarwegraan niet in de aarde valt en sterft, zo blijft het alleen”* (Joh. 12:24). Aangrijpend en waar is het slot van het vers: *“zo blijft het alleen.”* Hoeveel eenzaamheid is niet het gevolg van de weigering om zich aan de wet van het tarwegraan te onderwerpen? Als de mens zich aan Christus overgeeft en met Hem wil sterven, dan is het leven in de eeuwigheid reeds begonnen! Zoals de Heere Jezus het Zelf zegt: *“Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven”* (Joh. 3:36). Laat dan de wind maar komen en over hem gaan, hij is nu overgezet in een wereld, waarin de wind alleen maar goed kan doen.

Jezus, Uw verzoenend sterven
blijft het rustpunt van ons hart,
Als wij alles, alles derven
blijft Uw liefde ‘ons bij in smart.

Genade op genade

Het woord, dat alle moeiten doet verdwijnen, alle misverstanden overbrugt, het woord, dat ons de hemel ontsluit en alle teleurstellingen op aarde doet vergeten – is genade.

Als je Gods oneindige genade hebt ervaren, als de schuld tegenover een heilig God op je afkomt, en je toch knielen mag bij het kruis. Dan wordt toch God gezien als heilige Rechter. Als één die stierf voor mijn zonden en om mij zondaar het leven te geven. Dan mag je Gods Zoon de eer toe brengen die Hem zo toekomt. Verzoener en Middelaar! Dan mag je het uitspreken, het uitzingen:

*“Alle roem is uitgesloten, onverdiende zaligheer
heb ik van mijn God genoten, ‘k roem in vrije gunst alleen”.*

Vrije gunst! Dat is genade, die de schuld vergeeft en die de zondaar aan Gods hart verheft, hem opneemt in Gods Vaderhuis. Dat is niet ontvangen naar recht maar naar onverdiende goedheid. Dat is Goddelijk ontfermen, Goddelijk erbarmen. Maar dat is méér, een niet handelen naar onze zonden en tekortkomingen maar een zich neerbuigen van de grote God tot het nietige schepsel.

Begenadigd heeft in de Geliefde (Ef. 1:6) kan worden vertaald door: “aangenaam gemaakt in de Geliefde”. “Indien ik genade heb gevonden in Uw ogen” (Ex.33:13; 34:9), wil zoveel zeggen als: Indien het U behaagt mij te ontvangen en aan te horen. De Bijbel spreekt van genade voor verloren zondaren die in diep berouw tot de Heere gaan. Zij komen door bekering, wedergeboorte en geloof in verbinding met God. Zij worden de genade deelachtig en worden opgericht bij struikelingen.

Genade Gods, zo rijk en zo vrij! Laat ons toch op die genade hopen; bij die genade leven; die genade vasthouden; bij die genade te blijven; in die genade roemen; in die overvloed van genade ons verheugen en in die genade opgroeien. Want ze is een gift, een gave van God aan de nederige. We hebben ze nodig om voor God te verschijnen, nodig om zalig te worden, nodig om tot God terug te keren. Nodig om Hem te dienen. Toegang door het geloof, zodat we omgeven met Gods gunst en goedheid, leven als in een genadehuis met een mooi en vertroostend en veelzeggend opschrift: *“Mijn genade is u genoeg”*

23-09-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Ga dan heen

Hoe ernstig zijn toch die woorden die we lezen in het eind van Matteüs 9. De Heiland werd verworpen. Eigenlijk kwam er een eind aan Zijn dienst onder Israël, omdat men Zijn machtsopenbaringen toeschreef aan de demonen. Maar de Heere Jezus liet Zich door niets terug houden om Zich in genade te openbaren jegens de scharen. Ondanks al het rumoer trok Hij de steden door en bracht Hij de dorpen met hun afgelegen, primitieve woningen bezoeken. Altijd bezocht Hij de mensen in de synagoge en overal predikte Hij het evangelie van het Koninkrijk en genas Hij ziekten en kwalen.

We zien de Heere Jezus Wie Hij was! Hij werd met ontferming bewogen toen Hij de schare zag. Waarom? Omdat ze verloren zouden gaan als ze niet luisterden? Ook dat. Maar om nog iets meer. Ze misten ware Herderzorg. O, als er mannen waren die aan de zielen dachten; die ze wilden hoeden en weiden! En daarom zei de Heere tot Zijn discipelen: "De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinigen; bidt dan de Heere van de oogst dat hij arbeiders in zijn oogst uitstote." Dadelijk daarop zou de Heere Zelf Zijn twaalven uitzenden. "Ga dan heen."!!

Maar wat zijn twaalf onder de miljarden die de blijde boodschap moeten horen? Het is nu de tijd van de oogst, dan moet er haast worden gemaakt om de oogst binnen te halen! Iedereen moet dan aanpakken.

In onze tijd is veel te doen op het gebied van het evangelie. En er zijn zo weinig arbeiders. Moeten wij die maken? Neen! We moeten er om bidden! Of, zoals er eigenlijk in 't oorspronkelijke staat; er om smeken. En dan moet Goed antwoorden, door velen van ontferming bewogen te doen zijn; als ze de scharen, de mensen zien. De Heere God Zelf moet hen uitstoten.

Vele gelovigen zien tegen het werk op, hebben zo hun bezwaren. De grote Zender maakt ze los. Hij zegt: "Gaat heen, verkondigt het Koninkrijk van God'. Laten we het in ons leven laten zien, dat we met ontferming bewogen zijn, om zielen te leiden aan de voeten van de Heere Jezus. Laten we toch met aandrang bidden om arbeiders in de oogst. En steunen en bidden voor hen die reeds uitgezonden zijn. Dat moeten we doen; bidden en smeken onder tranen en met volharding voor hen die nog niet behouden zijn.

De Heiland Zelf heeft ons geleerd.
Dat de engelen zijn verblijd.
Als één der zondaars zich bekeert.
Tot Vaders heerlijkheid.

09-09-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Uit het troostboek

En Mirjam, de profetes, Aärons zuster, nam de trommel in haar hand, en al de vrouwen gingen uit, haar na met trommels en reien. Toen antwoordde Mirjam; zingt de Heere want Hij is hoog verheven.

O mijn God, ik zal U verhogen, en Uw Naam loven in eeuwigheid en altoos. Mijn hart is bereid, o God! Mijn hart is bereid, ik zal zingen en psalmzingen. Waak op, mijn eer! Waak op, gij luit en harp. Ik zal in de dageraad ontwaken, ik zal U loven, o Heere! Ik zal U psalmzingen, want Uw goedertierenheid is groot tot aan de hemelen, en Uw waarheid tot aan de bovenste wolken.

En Elia zei, ik heb geijverd voor de Heere, den God der Heerscharen. Doch niet ik, maar de genade van God, die met mij is. Door de genade van God ben ik wat ik ben, en Zijn genade die aan mij bewezen is, is aan mij niet ijdel geweest. Hij heeft tot mij gezegd; Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone. Want uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing. Opdat het zij, gelijk geschreven is; die roemt roeme in den Heere.

Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons alle overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen van God? God is het die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het, die gestorven is; ja wat meer is, die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar of zwaard? Maar in dit alles zijn we meer dan overwinnaars, door Hem, die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus onze Heere,

Loof den Heere, mijn ziel! En al wat binnen in mij is, Zijn heilige Naam. Loof den Heere, mijn ziel! En vergeet geen van Zijn weldaden.

Deze, en nog oneindig veel meer troostwoorden komen tot ons uit de woorden van God! Hij is immers de Vader der barmhartigheden en de God van alle vertroosting. Die ons vertroost...

26-08-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De Onveranderlijke

Wie is, “Wie is een Rotssteen behalve onze God” vraagt David. “Hij is de Rotssteen Wiens werk volkomen is” antwoordt Mozes....

David had, in de woestijn van Juda, bij vele rotsstenen vertoeft! Hij had ze leren kennen als het beeld van de onvergankelijkheid. Woestijnzand vervliegt, de kruiden verschroeien, de wolken drijven af, beken drogen uit, geslachten komen en gaan, maar de rotssteen verheft zich boven allen en alles uit, alle eeuwen door. Altijd Dezelfde! Geen verandering of schaduw van omkering! Het is een heerlijk beeld van de Onveranderlijke! De apostel put er zijn troost uit en plaatst Hem te midden van al wat verandert. Als de “wolk van getuigen” aan onze ogen is voorbij getrokken, als mensen van betekenis ons zijn ontvallen, roept hij in zielsverrukking uit: “Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, en tot in eeuwigheid” (Hebr. 13:8).

Wie is een Rotssteen behalve onze God! Dezelfde tot in eeuwigheid. Hebben wij in dit wisselend leven, hebben wij vooral ook voor ons zielenleven, wel aan iets meer behoefte dan aan Één, Die niet met de tijden verandert, maar eeuwig Dezelfde is? De man, liefelijk in psalmen zingt van Hem! En Mozes biedt zijn lied, als een “regen van grote droogte”. Hoe schoon zijn die liederen van deze Godsmannen! (Deut. 32; 2 Sam. 22).

Mozes zingt : “Wiens werk volkomen is”! En David: “Gods weg is volmaakt”! Weg en werk – beiden volmaakt! Denk aan het kruis, de gouden sleutel op de deuren van alle waarheden van God. Op de heuvel Golgotha verrichtte God een werk, volkomen in betrekking van Zijn heiligheid en gerechtigheid. Hij gaf met eigen hand het onbevleete, het volmaakte offer, Zijn Ééngelborene!

Gods weg gaat door de diepte naar de hoogte, door de dood naar het leven, door het graf naar de troon. De Tarwekorrel – dat is de wet van het Koninkrijk – moest in de aarde vallen en sterven. Alleen zo draagt het veel vrucht! De Christus moest deze dingen lijden en in de heerlijkheid ingaan. Gods weg dienen wij in te gaan. Dan is het einde de heerlijkheid. Maar dan moeten we ook door de diepte, met zelfveroordeling en in diepe verootmoediging de weg gaan. De man die “van verre” stond in de tempel, en zich op de borst slaande, uitriep: “O God! Wees mij zondaar genadig”! Die man was in die weg en ging “gerechtvaardigd” heen.

Wat een rijke genade dan te mogen zingen:

Heer Jezus, U zij toegebracht,
aanbidding dank en ere,
U bent mijn leven, lust en kracht,
U bent mijn alles Heere!

12-08-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Vrienden van Jezus

Echte vriendschap is schaars. De echte vriendschap treedt vooral aan de dag in tijden van nood, we ervaren dit. In de nood leert men zijn vrienden kennen. Een klassiek beeld van echte vriendschap vinden wij bij David en Jonathan. Wie een vriend in nood ziet, zal hem helpen. Zal voor hem zichzelf opofferen. Op het hoogst openbaart de ware vriendschap zich door trouw tot in de dood: "Niemand heeft ooit groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven stelt voor zijn vrienden". Gij zijt mijn vrienden zo gij doet, wat ik u gebied". Woorden van de Heere Jezus uit Johannes 15. Vertrouwen en opofferingsgezindheid kenmerken de echte vriendschap.

Omdat Hij veel in gezelschap verkeerde van tollenaars en zondaars, en hen vriendelijk bejegende, heeft men de Heiland genoemd; een "vriend van tollenaars en zondaars" Lukas 7:34. Maar die naam, door Farizeeën en schriftgeleerden als spotnaam bedoeld, kan Hem ook als erenaam worden toegedacht! Wie heeft Zijn vertrouwen aan zondaars willen geven? Wie heeft Zich meer voor zondaars opgeofferd dan Hij, de Rechtvaardige? Niet om rechtvaardigen maar om zondaars verliet Hij Zijn hemel. Voor zondaars sprak Hij Zijn vriendelijke woorden van genade. Voor zondaars ging Hij de weg naar het kruis, om daar voor zondaars Zijn dierbaar leven te geven. De Heere Jezus, de vriend van zondaren! Wat een neerbuigende goedheid!

De Heere Jezus is ook de Vriend van al de Zijnen. Hij heeft dat bewezen – naar Zijn eigen woord in Johannes 5:13 -, door voor hen in de dood te gaan. In alle talen hebben dichters Zijn lof als de Vriend van de Zijnen bezongen. Wie kent niet het lied: "Welk een Vriend in onze Jezus" of "Een trouwe Vriend woont in de hemel, zoals de wereld die niet biedt"? Als wij aan de Heiland denken als onze Vriend, doen wij dat met heilige eerbied en met grote vreugde. Welke gedachte is er heerlijker voor ons, dan in Hem, Die veel schoner is dan de mensenkinderen, in Hem, de Almachtige Zoon van God, het eeuwige Woord, de Schepper en Onderhouder van het heelal, in Hem, onze Heere, onze Vriend te mogen zien. Wat een oneindige genade heeft Hij ons, ja al de Zijnen toch bewezen!

Mijn Jezus, ik hou van U, ik noem U mijn Vriend.

Want U nam de straf op U die ik had verdiend.

.....

'k Heb van U gehouden, maar nooit zoveel als U!

Gods wonderen

Wat is ons eiland toch mooi! Maanden geleden was alles dood en kaal. Nu groeit het overal, nu bloeien de bloemen, nu zingen de vogels. Als je al die kostelijkheden opmerkt, hoe worden we dan opgewekt de Heere God groot te maken! Al het geschapene geeft God de eer! Zonneschijn en regen doen de aarde goed. Ze bedekken de aarde met een groen kleed. Ze versieren de velden, de struiken en de bloemen. Is dit alles niet een lofzang ter ere van Gods macht en grootheid? Hemel en aarde moeten Hem loven! Want al wat leeft getuigt van Zijn goedheid; immers Hij doet de zon opgaan, dag aan dag, over bozen en goeden. Hij zendt Zijn regen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. De Heere God toont ons telkens weer de wonderen van Zijn grote macht en van Zijn onbegrijpelijke goedheid.

Maar wat hebben wij mensen, door de zonde alles verdorven. Nergens kan men onverdeeld genot vinden, omdat door de zonde, ellende en dood in de wereld gekomen is. Nu is het schepsel de vergankelijkheid onderworpen. En de gehele schepping zucht – alles wat de Heere God zo prachtig heeft geschapen. Als straks de stormen komen, zien we het weer voor onze eigen ogen, al het mooie gaat er aan. Ook in de zomer merken we het op, de schoonste bloemen verwelken. We zien het leed midden in de weelde van de natuur; gehele streken van de aarde verdrogen en verdorren.

Toch mogen we zien op de wonderen van God! Door ongehoorzaamheid van de eerste mens, Adam, is de vergankelijkheid in de wereld gekomen. Maar door gehoorzaamheid van de tweede Mens, Christus, is het hemels Paradijs geopend, dat reeds aan Johannes op Patmos is vertoond met die heerlijke woorden: “Het is geschied!” - “Het is volbracht!” – “Zie Ik maak alle dingen nieuw!” Dat is het wonder van Gods liefdemacht, God gaf Zijn Zoon. En Deze volbracht op het kruis het werk van verzoening en verlossing. Door dit werk zal eens de vloek van deze aarde wijken en zullen alle dingen verzoend worden Kol. 1:20.

Jezus Christus gekroond met een kroon van doornen – gevolgen van de zonde – zal eens op deze aarde heersen als de Vrededorst en alle dingen zullen dan bevrijd zijn van de vloek van de zonde. De woestijn zal lustig bloeien als een roos, het dorre land zal zich verheugen over zijn bloei.

O, laat ons toch acht geven op Gods wonderen! Maar bovenal op dit éne, op dit grootste van alle wonderen van God. De overgave van Zijn Zoon in de dood. Dit wonder biedt eeuwig heil aan ieder mens, die met schuldbelijdenis zich tot God wendt en die in Christus en Zijn volbrachte werk gelooft.

14-07-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Volharding

Vijf en tachtig jaren was hij toen ik hem ontmoette. Nog jong van kracht, lichamelijk, ook geestelijk. Ik dacht aan Kaleb, ook een 85 jarige. De Bijbel vertelt van hem en over zijn volharding. Het is goed die geschiedenis op te slaan in de Bijbel en te overdenken. Want de God van Kaleb leeft nog! Ook in onze tijd is het mogelijk te volharden; dicht bij de Heere te zijn en Zijn beloften als de grootste kostbaarheid mee te dragen.

Veertig jaar was hij toen hij door Mozes werd uitgezonden om het land te verspieden en hij gaf een goed getuigenis van wat hij had gezien. Het volk stond in grote woede tegenover hem, maar hij volhardde. En later, nadat hij, door het ongelof van Israël veertig jaar met het volk was rondgetrokken door de woestijn, en vijf jaar had meegetreden om het beloofde land in bezit te nemen, was hij nog met dezelfde moed beziel, had hij nog dezelfde kracht en hetzelfde geloof.

Kaleb koos voor Hebron! Aan Hebron waren de beloften verbonden. Bij Hebron waren Sara, Abraham, Izak en Jakob begraven. "Aan Kaleb zal Ik het land geven, waarop hij gestreden heeft, omdat hij volhard heeft, den Heere te volgen". Deut. 1:36. Neen, zijn hart ging niet uit naar wat voor de mens het gemakkelijkste is, hij zocht met volharding de dingen van God. Onvermoeid zag hij uit naar Gods beloften. Hoeveel tegenspoeden er waren in de woestijn, ja, al zag hij Mozes heengaan. Kaleb volhardde.

Zie hem daar staan voor Jozua en Eleazar! Opkomend voor wat hem beloofd was! "En nu, zie, den Heere heeft mij in het leven behouden gelijk als Hij gesproken heeft, 45 jaar geleden... Nu ben ik 85 jaar oud; ik ben nog heden zo sterk als ik was op de dag dat Mozes mij uitzond; gelijk mijn kracht toen was, zo is ook nu mijn kracht" (Joz. 14). Opnieuw vertrouwde hij op God. Kaleb had volhard. God getuigt het van hem; "Die mij eren, zal Ik eren!" De Heere God had Kalebs kracht vernieuwd, en deed hem nu erven de plaats, waarnaar zijn gehele hart was uitgegaan, al die jaren.

Mogen ook wij in deze dagen vol van ongelof, toch als Kaleb de Heere navolgen. Dan moeten wij wel "het beloofde land" in ons hart hebben. Dit was bij Kaleb het geval. Dit was zijn kracht. Ook wij zijn, toen we ons toevertrouwden aan onze God en Heiland, door het geloof, "het beloofde land" ingegaan. Nu laten we dan nooit dit beloofde land vergeten, maar geduldig en met volharing de weg gaan. Zij voert ons tot Christus, tot Zijn heerlijkheid!

01-07-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De bergen

Vakantietijd! Toen mijn vrouw en ik met vakantie waren in het buitenland, in de bergen, die spraken ons altijd aan. Bergen, ze richten ons oog naar boven! Het is of je dieper, vrijer kan ademen in hoger reiner lucht; wat hebben we er van genoten! Zeker, ons vlakke vaderland heeft ook zijn schoons. ‘k denk aan onze wijd uitgestrekte weilanden met het heerlijk groene gras, met het weelderig vee, ‘k denk aan ruisende bouwlanden aan de prachtige velden met bloemen; ook aan de schitterende herfstkleuren.

Maar ik denk vooral aan onze zee! Aan de zee, die niet rusten kan, steeds zingend haar zeezang, nu eens wild en woest, dan weer zacht en zoet, maar altijd zuiver van geluid. En ik zie boven haar die luchten! De luchten als met zilver en goud overgoten. Luchten die aan de zee allerlei kleur geven. Soms ook diep donkere, snel voorbij drijvende stormluchten die luchten zoals alleen Nederland ze heeft! En het meest van alles bekoort mij het véér zien in ons land; dat altijd maar verder en verder kunnen zien! Dat is iets wat het land van de bergen ons niet geeft. Als je een méér ziet, daar achter toch weer bergen. En al kom je op een bergtop, steeds weer hogere bergen daar achter.

Maar toch, de bergen wekken ons op om te vertrouwen. Ze zijn een beeld van vastigheid, van trouw. *“Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal”*. Zo lezen we zo prachtig in Psalm 121. *“Mijn hulp is van de Heere”*! De berg en de rots zijn het beeld van vastigheid, van zekerheid het beeld ook van een veilige schuilplaats. *“De Heere is mijn Steenrots, en mijn Burcht, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op welke ik betrouw”*!

“Rots der eeuwen, Troost in smart”. De bergen doen overal de echo van die woorden horen... in smart, in smart. Wat een troost voor het hart! Is er onrust, is er zorg, is er angst... zie op de bergen! Onwankelbaar staan ze daar. Eeuwen reeds trotserend de woeste winden en steunende stormen.

Hoe rustig wordt ons gemoed, als door de bergen onze blik omhoog is gericht. Als de 121ste Psalm ons persoonlijk eigendom is. Als we hebben leren schuilen bij Hem, de Heere Jezus, Die Zelf de Rots der eeuwen is. Als we van de bergen leren, dat onze God sterk is en trouw.

Jezus is de Rots der eeuwen
Die geen wankling vreest of val
Die, wat hier bezwijkt, Gods kindren
Tot een Toevlucht wezen zal.

17-06-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Hem zien zoals Hij is

Dikwijls vraagt men zich af wat er gebeurt met de gelovigen die nu in Christus ontslapen. Waar zijn ze nu in de tijd voordat de Heere Jezus de gemeente opneemt in heerlijkheid? Het Woord van God heeft daar toch een duidelijk antwoord op. Uit vele gedeelten blijkt, dat zij die ontslapen zijn, pas bij de komst van de Heere worden opgewekt 1 Tessalonicenzen 4. Pas dan zullen zij een nieuw lichaam ontvangen en pas daarna door de Heere Jezus worden gebracht in het huis van de Vader. Totdat ogenblik zijn zij in het Paradijs. Er wordt ons in het nieuwe testament niet veel gezegd over hun toestand, maar voldoende om te weten, dat zij gelukkig zijn. De Heere Jezus Zelf zei aan het kruis tot de moordenaar: “Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” Paulus schrijft: “Ik heb begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat is verreweg het best” (Fil. 1:23). Ook in meerdere schriftplaatsen zien wij, dat het leven in het Paradijs met de Heere Jezus een heerlijk leven is! Een geweldige troost voor hen die achterblijven!

Wat zal er gebeuren met de gelovigen die leven als de Heere komt? Zullen zij zo in de hemel worden opgenomen? O Nee! Dat zou niet kunnen. Net zo onmogelijk als het is om zonder lichaam in het huis van de Vader te komen, even onmogelijk is het om daar met dit sterfelijk en vergankelijk lichaam te komen.

Ons lichaam moet dus veranderd worden; het moet de sterfelijkheid en de vergankelijkheid afleggen. Het prachtige hoofdstuk 1 Korintiërs 15 zegt ons zoveel! Het verborgene wordt ons daar geopenbaard! In een ogenblik, in een punt van de tijd zullen we veranderd worden. Wat een heerlijk vooruitzicht! Hoe vertroostend en verblijdend. We hoeven dus niet op te zien tegen het ontslapen, we mogen ziekte, zwakheid en pijn vol vertrouwen in de handen van onze God en Vader leggen.

Eenmaal – heel binnenkort – zullen we in volmaakte heerlijkheid bij de Vader zijn, ja, eeuwig in het huis van de Vader. De Heere Jezus Zelf komt ons halen! Zo prachtig wordt dit beschreven in 1 Tessalonicenzen 4:13-18. Met die kostelijke woorden mogen wij ons vertroosten. Hem verwachten met een lied in ons hart!

O zaligheid, niet af te meten
O vreugd die alle smart verbant
dáár is de vreemd”linschap vergeten
en wij, wij zijn in 't Vaderland.

Mei

De meimaand in zijn blij gewaad
weer overal te pronken staat
vol groene en verse blêren..
Vergeet toch uwen Schepper niet
als g' hier Zijn schone meimaand ziet
en tracht Hem niet te onteren.

Zo dichte Gezelle. In **mei** is de lente op haar 's zondags. De hele natuur staat in feestgewaad gekleed. Zoveel bloesems! En zijn die weg, dan de vrucht ervan! En wie telt de vele bloemen tussen het gras? O, o zoveel. De papavers, de klokjes en de bekertjes, hemelsblauw en vele kleurtjes. De vergeet-mij-nietjes met hun zoete geheimpjes. De helderrode klaprozen met hun zwarte harten! En daarop en daarin en daar aan, genietend van meigeluk, al die torretjes bruin en groen met rood; de goudhaantjes en de gespikkelde kevertjes, de vliegertjes met de glazen vleugels en de lopertjes met de vlugge pootjes. O, o waar komt dar schoons weer vandaan!? Wat een wondere schepping toch! En de Heere God die het alles schiep en een plaatsje gaf op aarde. Hoe groot is Hij toch!

En hoog boven de veldbloemen op de takken van de grote bomen de juichende vogels met hun vrolijk gefluit. Merels die tuiters zingen. Zwaluwen en ook leeuweriken die vrolijke trillers in de doorzonde lucht strooien. Ook eenvoudige sjilpers die net zo gelukkig zijn met hun ene talentje als de muziekmeesters met hun vele gaven. Ze zingen van **mei** en haar heerlijkheden!

Ook onze kinderen horen het en zingen van... **hei**, 't was in **mei** en hun lichte kleedjes worden al lichter van de meizon die de lentekleuren maakt. En in de wei dansen de lammetjes en leren de veulentjes hinniken. Alles draaft en springt van plezier. O, die **mei** maakt zo blij!

De nestjes zijn gebouwd. De eitjes zijn gelegd. De jonge vogeltjes zijn er al of zullen er gauw zijn. Dan zingen de ouden de wiegeliedjes en dan verdubbelt de drukte. De vermeerdering van het gezin brengt de drukte mee voor de vadertjes en moedertjes. Maar de liefde maakt die taak licht! Moederliefde en vadertrouw, de Heere God heeft die kostelijke dingen in Zijn schepsels gelegd, in mens en dier. Wat mogen wij toch van veel dingen genieten, als we het goede, als we de Schepper en Zijn schepping willen zien!

Hoe groot is Hij!

20-05-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De hemel geopend

Hoe weet ik toch, dat er een hemel is? Hoe weet ik toch, dat er een plaats is, waar de dag van de eeuwigheid is aangebroken, waar geen duisternis wordt gevonden, waar het goddelijk licht onafgebroken straalt? Hoe weet ik toch, dat eens het verlangen van zo velen zal worden vervuld, het verlangen naar rust, naar schoonheid, naar heerlijkheid?

Ik weet het door het Woord van God. Want dat Woord spreekt mij niet alleen van de geopende hemel, het toont mij de geopende hemel! “Jezus dan, nadat Hij tot Zijn discipelen gesproken had, werd opgenomen in de hemel, En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel. Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal weerkomen, gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heengaan. Hij heeft Zich gezet aan de rechterhand van de troon der majesteit in de hemelen. En de Heere Zelf zal met een geroep met de stem van de aartsengel, en met de bazuin van God, neerdalen van de hemel. En ziet, een deur was geopend in de hemel....En ik zag een wit paard, en Die daarop zat, genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid”.

Uit al deze plaatsen in de Bijbel is het ons zó duidelijk, dat er een hemel is, waaruit de Heere Jezus gekomen is om hier de weg naar de hemel te banen voor verloren zondaren. Hij, bij Wiens geboorte een menigte van het hemelse Heirleger neerdaalde, prijzende God en zeggende: “Ere zij God in de hoogste hemelen”! Ja, de Bijbel is heel duidelijk; de Heere Jezus is als de verheerlijkte Zoon des mensen weergekeerd en Hij wacht nu op het ogenblik, dat Hij komen kan om de Zijnen tot Zich te nemen in de hemel. Er is een hemel en deze hemel is geopend! Zeker eerst voor de Heere Zelf, maar dan ook voor hen allen, die in Hem geloven. Want voor al de Zijnen heeft Christus het werk volbracht; voor hen allen is Hij gezeten aan

's Vaders rechterhand. Dit prachtige lied zegt het zo:

De voorhang is gescheurd, de hemel is nu open;
het leven in het licht is thans ons eeuwig lot.
De toorn die op ons was, is op U aangelopen;
Uw liefde is groot o Lam van God.

Nu is er plaats in de hemel voor allen, die verbonden zijn met Hem Die de hemel inging. De Bruidegom Zelf zal Zijn bruid tot Zich nemen. Klaar en duidelijk heeft Hij het ons gezegd; “in het huis van Mijn Vader zijn vele woningen”. Dit Vaderhuis is de hemel en deze hemel is geopend voor al de kinderen Gods. Dit zegt de Heere Zelf dat zegt mij Zijn Woord, dat getuigt mij de Heilige Geest.

Ja! Er is een hemel! En het grootste is: Daar is Hij de Heer Jezus Christus! Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed... Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen (Op. 1:5, 6).

Het biddende hart

Als we gedacht hebben aan het *blijmoedige* hart en ook aan het *bevrijde* en *dankbare* hart, dan willen we ook aan het *biddende* hart denken. De apostel Petrus spreekt van “de verborgen mens van het hart, in het onvergankelijke van de zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God”. Bij een biddend hart wordt deze kostbare versiering gevonden. Hanna was ook één van die vrouwen, die zich voor God zo versierden (1 Petr. 3:4, 5). Zij spraken in hun hart met God van Wie ze alles verwachtten; “slechts haar lippen bewogen zich maar haar stem was niet te horen” (1 Sam. 1:13). De hogepriester Eli vond dit alles zo vreemd, zodat hij dacht dat Hanna dronken was. Een vernederend getuigenis voor een man die zo'n hoge en belangrijke positie te midden van het volk innam! Hij verstond helaas niets van deze verborgen gemeenschap van het hart met God. Wat een genade, geliefden, deze kostelijke gemeenschap te mogen kennen!

De apostel Paulus schrijft aan de Thessalonicenzen: “Bidt zonder ophouden”! Bij het gaan of staan, zitten of rijden, op de zee of op het land, op de mistige aarde of op de zonnigste top van een berg of in een dal van diepe duisternis, in vreugde of smart. Overal en te allen tijde heeft het biddende hart omgang met God. Het biddende hart kan niet anders dan alles tot een voorwerp van de verborgen omgang met God maken.

En hoe ongedwongen kan het hart met God omgang hebben. Er zijn geen bepaalde plaatsen waar de bidder moet verschijnen of waarheen hij zijn aangezicht moet wenden, zoals eens bij Israël. Nee, wij gaan als kinderen tot de Vader. Alleen eist de Heere God werkelijkheid. De ware besnijdenis van het hart is naar de Geest, niet naar de letter (Rom. 2:29). God heeft een welbehagen in de waarheid in het verborgene, in het geheim - d.w.z. in het hart - maakt Gij mij wijsheid bekend (Ps. 51:8). Vroom kijken en zich vroom voordoen, zich in een gewijd gewaad hullen, dit alles kan een mens doen zonder werkelijk omgang met God te hebben. Alle vrome schijn valt weg als de dood komt. De dood scheidt ons van al het zichtbare en leidt ons naar de overkant in het onzichtbare. Alles verdwijnt. Maar het leven uit God blijft! Even als de gemeenschap met God in de Geest. “Wie heb ik behalve U in de hemel? Naast U verlang ik niets op aarde. Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, dan is God de Rots van mijn hart, en voor eeuwig mijn erfdeel” (Ps. 73: 25, 26).

22-04-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Vrijgevig

Ook onder christenen is de deugd van de dankbaarheid niet zo rijk aanwezig, als men redelijker wijs zou kunnen verwachten. Werkelijk dankbare harten vindt men zelden. Hoevelen hebben in ziekte en nood zich tot God gewend en plechtig veel beloofd, voor het geval het gebed verhoord zou worden, maar later niet gehouden? De mens kan zoiets vergeten maar de Heere God vergeet het niet. Hij heeft gehoord, geholpen, genezen en Hij verwacht dank daarvoor. *“Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw geloften”* (Ps. 50:14). De toestand van het hart van de negen mannen die van de melaatsheid gereinigd waren, was treurig en het bedroefde de Heere diep. Hij had aan hun verzoek voldaan en Zich over hen erbarmd, maar ze dachten er niet eens aan om hun Helper er voor te danken. *Alleen* de tiende man gaf God de eer, verblijdde de Heere en hij werd zelf verblijd door de kostbare woorden: *“Sta op en ga heen, uw geloof heeft u behouden”* (Luk. 17).

Het hart van een blijmoedige geveer is ook een blijmoedig hart! Zo'n hart heeft de Heere God lief (2 Kor. 9:7). In 1 Kronieken 19 aan het eind van de regering van David, toen de bouw van de tempel vlak voor de deur stond en de Israëlieten van alle kanten goud en zilver, koper, ijzer en edelstenen brachten, lezen we: *“Het volk verheugde zich over hun gewilligheid, want zij gaven met een volkomen toegewijd hart vrijwillig aan de Heere; ook David verheugde zich met grote vreugde (...) Wie toch ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zouden zijn zulke vrijwillige offers te schenken (...) Houd deze gezindheid in het hart van Uw volk voor altijd in stand en richt hun hart op U”*.

Het zijn mooie verheven tijden, als het volk van God zo met een gewillig, volkomen toegewijd hart voor de zaak van de Heere opkomt. De Heere God wordt verheerlijkt en de harten van de gelovigen zijn met vreugde en dank vervuld. Dan geeft men niet met tegenzin of uit dwang, dan is men niet karig en men rekt niet angstig. In de geschiedenis van de kerk zijn er steeds weer zulke tijden geweest, maar helaas waren ze meestal niet van lange duur. Op de mooie dagen in het begin van de regering van Salomo volgden heel spoedig donkere treurige tijden. Ook in onze tijd. Men loopt hard voor eigen huis, voor hogere levensstandaard. Maar de Heere wil zo graag, dat we dicht bij Hem zijn. Hem alles geven omdat we Hem zo liefhebben. Gij gaf ons alles! Laten we dan toch die dank Hem geven die Hem zo toekomt!

‘k Wil U, o God mijn dank betalen! Hem prijzen!

08-04-2004 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Een dankbaar hart

Een dankbaar hart verheerlijkt de Heere, zoals God Zelf zegt: *“Wie lof offert, verheerlijkt Mij”* (Ps. 50:23). Als er weinig lof aan God gebracht wordt, is de toestand van het hart bedenkelijk. Het ziet er zeker ook niet goed uit, als alleen uiterlijke zegeningen en bewijzen van genade het hart lof kunnen afdwingen. Bij de profeet Habakuk kon de lof door uiterlijke treurige omstandigheden niet gesmoord worden. Zijn oog zag over deze dingen heen op God. Hoewel hij moest zeggen: *“Al zou de vijgeboom niet bloeien en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van de olijfboom teleurstellen, al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooien verdreven zijn en er geen runderen in de stallingen zijn” kon hij er toch aan toevoegen: zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God van mijn Heil”* (Hab. 3:17, 18).

Bij Paulus en Silas in de gevangenis van Filippi was het net zo. Hun voeten zaten in het blok, op hun lichamen waren bloedige striemen, duisternis was om hen heen, maar hun harten waren met dank vervuld, ze konden met David zeggen: *“Ik zal den Heere te allen dage prijzen, bestendig zij Zijn lof in mijn mond”* (Ps. 34:2). *“Ik zal den Heere loven, mijn leven lang, mijn God psalmzingen zolang ik nog ben”* (Ps. 146:2). Zeer zeker behoort daartoe een goede toestand van het hart om deze woorden om te zetten in een daad en waarheid te laten worden. Dat begrepen de zonen van Korach al. Zij zongen: *“Welgelukzalig zij die in Uw huis wonen, zij loven u gestadig”* (Ps. 84:5).

Het loven en prijzen is een hemelse bezigheid. Hoewel we er op aarde in zwakheid mee beginnen, behoort het toch eigenlijk bij de hemel. Zeer zeker, wie hier niet dankt zal het ook in de eeuwigheid niet doen. In de hemel zijn geen ondankbare harten. O, wat is het groot een dankbaar hart te mogen hebben. Als de Heere God ons regen en vruchtbare tijden geeft en de harten met voedsel en vrolijkheid vervuld, dan verwacht Hij dank daarvoor. Als men Hem die dank niet brengt wordt het onverstandig hart verduisterd (Rom. 1:21). Dan vervalt de mens tot dwaasheid. Ondankbaarheid is zo'n kenmerk van de tijd waarin wij leven. Maar de Heere wil een dankbaar hart zien en horen, een dankbaar hart dat Hem verheerlijkt. Een hart dat eeuwig van Zijn goedertierenheid zingt. Wat een genade, geliefden, dit nu al te mogen doen!

24-03-2008 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Een bevrijd hart

Een bevrijd hart is een kostbare schat. In Hooglied 2:11-13 staat: *“Want zie, de winter is voorbij, de regen is over, verdwenen. De bloemen vertonen zich op het veld, de zangtijd is aangebroken, en’t gekir van de tortel wordt gehoord in ons land. De vijgeboom laat zijn vroege vrucht zwellen, en de wijnstokken in bloei geven geur.”*

Wat een onderscheid tussen de koude, ruwe winter en de warme lachende lente, als de kinderen buiten zingen! Nu, zoals het in de natuur is, zo is het ook op geestelijk gebied. Het onderscheid tussen het verontrustende donker en de verwarrende duisternis van een wettelijke toestand en de verkwikkende zonneschijn van de genade, is groot. Slavernij en angst zijn voor de bevrijde gelovigen voorbij, vrede en blijdschap hebben in hun hart intrek genomen. In plaats van zuchten en klagen komen lofliederen en dankgebeden los. Het hart is van het zware gewicht, dat op hem drukte, bevrijd. De “ellendige mens” uit Romeinen 7:24 heeft zijn Redder gevonden en dankt God nu door Jezus Christus. Jubelend leest hij: *“Want u hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar u hebt ontvangen een geest van zoonschap, waardoor wij roepen: Abba, Vader!”* (Rom. 8:15). En ook: *“In de liefde is geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit, want de vrees houdt straf in, en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde”* (1 Joh. 4:18). Zolang een gelovige - zoals vroeger Israël - zich in het land van de slavernij bevindt, hangt zijn harp aan de wilg; hij zingt geen van Sions liederen.

Hoe zou het mogelijk zijn in een vreemd land met een bedrukt hart te zingen? Het hart zucht daar onder de zware druk van slavenarbeid. Als God echter de gevangenschap doet ophouden en de gevangenen in de vrijheid van Gods kinderen stelt, dan is zijn mond vol lof en kan hij juichen. Dan jubelt hij: *“De Heere heeft iets groots in mij verricht”* en zijn hart zingt en speelt door de Heere!

Wie de volmaakte liefde in zichzelf zoekt, zal ze zeker niet vinden. Nee, de volmaakte liefde is in God, geopenbaard in Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Een hart dat de liefde in zichzelf zoekt is niet bevrijd. Het kan zich niet verblijden, omdat het met zichzelf bezig is, in plaats van met de Heere en Zijn liefde...

Liefde in U is al ons leven,
Gij, Gij zijt ons hoogste goed.
Ja Uw kruis heeft ons gegeven,
wat ons eeuwig juichen doet.

Blijmoedigheid

“Voor de blijmoedige is het altijd feest” (Spr. 15:15). Wat is dat mooi zo te zijn! Maar hoe kom je eraan? Velen reizen de wereld af met de bedoeling, bevrediging voor hun geest te vinden en het hart te verblijden. Maar ze moeten ervaren, dat het oog niet verzadigd wordt van zien, en het oor niet vervuld wordt van horen (Pred. 1:8). Zij vinden niet de bevrediging die ze zoeken, laat staan dan de blijmoedigheid wat altijd feest is. Salomo beschrijft in het boek Prediker zijn rijke eigendommen en zijn streven het goede te genieten en bevrediging in de zichtbare dingen te vinden. Hij had alles wat een mensenhart maar kan begeren, hij hield zich van geen vreugde terug en ontzegde zijn ogen niets van alles wat zij wensten. Maar wat was het resultaat van alles? Hij vond, dat alles “ijdelheid en najagen van wind was”. De mens vindt geen hemel, geen gedurig feest op aarde.

Maar hoe is dan die blijmoedigheid te vinden? David, de vader van Salomo, kon te midden van grote nood zeggen: “Gij hebt meer vreugde in mijn hart ingegeven dan toen hun koren en most overvloedig waren” (Ps. 4:8). Paulus kon in de gevangenis te Rome anderen aanmoedigen om zich met hem te verblijden. De bron van de blijdschap lag voor de beide mannen dus niet in de uiterlijke omstandigheden, maar in hun hart. Zo mogen ook wij vandaag zingen: “Jezus bron van ons verblijden, onze kracht in alle strijd”. Hij drinkt de Zijnen “met de stroom van Zijn liefelijkheden” (Ps. 36:9).

Vooraf in tijden van diep verdriet en lijden “laaft Hij ze rijkelijk aan het vette van Zijn huis”. Hoe liefelijk is in dit opzicht het beeld van de eerste christenen en hoe bekend en krachtig was hun getuigenis? We lezen van hen: “Ze aten samen met vreugde en eenvoud van het hart en zij prezen God en hadden gunst bij het gehele volk” (Hand. 2:46, 47). De blijdschap in de Heere maakte hen los van aardse banden. Het was voor hen niet moeilijk landen en huizen te verkopen, of hun bezittingen te laten roven, omdat ze een beter en blijvend bezit hadden (Hebr. 10:34). Wat jammer, dat het mooie beeld zo spoedig door het gemopper en ontevredenheid van enkelen vertroebeld werd.

De Heere Jezus alleen kan het hart werkelijk vullen en bevredigen. Wie Hem kent en bezit, heeft de hemel al op aarde. Hem te genieten is altijd feest. De rijkdom van de wereld, zonder de genade van God in het hart, die rijkdom bevredigt het hart niet, maakt het alleen maar koud en leeg.

Dierbre Jezus, U te kennen
is mij meer dan alles waard.
Aan Uw wegen te gewinnen
geeft alleen mij rust op aard.

Huis van gebed

De Heere Jezus heeft van de tempel van Jeruzalem gezegd: “**Mijn huis is een huis van gebed**”. Het is een aanhaling uit Jesaja: “**Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken**” (Jes. 56:7). De tempel van God was de plaats, waar Gods volk zich voor Hem in gebed en smeking, met dankzegging moest neerbuigen. Maar in de dagen van de Heere Jezus was dat heel droevig gesteld zodat Hij het zeggen moest: “Gij hebt het **huis van gebed** tot een kuil van moordenaars gemaakt”. Dit blijft gelukkig niet zo! De tempel van God zou eens voor Israël en voor alle volken een bedehuis worden! Maar dit ligt nog in de toekomst!

Waar is nu het huis des Heeren? We hoeven het antwoord niet schuldig te blijven, omdat we in Hebr. 3:5 en 6 lezen; “en Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis als een dienaar... maar Christus als de Zoon over Zijn eigen huis, Wiens huis wij zijn”! Allen die in Christus geloven zijn deelgenoten van de hemelse roeping, vormen samen het huis dat Christus toebehoort. Ook wel genoemd het huis van God, dat is het huis van de God-Heiland, van God onze Zaligmaker, Die wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen (1 Tim. 1:15, 2:3 en 4) En tot hen, die dit Huis van God tezamen vormen, tot alle gelovigen in Christus dus, zegt de apostel: “Ik vermaan dan voor alle dingen, dat gedaan worden, smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle mensen (1 Tim. 2:1) want dat is goed en aangenaam voor Hem, Wiens huis wij zijn. Zij gelovigen in Christus, vormen dus samen een bedehuis, **een huis des gebeds**, waar Hij in het midden is, Die wil, dat wij voor alle mensen voorbidders zijn.

Op de knieën dus, o volk van God! Wat een overvloed van getuigenissen vinden we in de Bijbel van verhoorde gebeden! Er zijn allerlei machten, die op ons afkomen; allerlei monsters die ons bedreigen. Monsters van ontevredenheid, van opstand, verzet, zedeloosheid en afval. Daar tegen helpt alleen het gebed, want het gebed is een macht! Bij zeven bijzondere gelegenheden vinden wij de Heere Jezus in het Lukas evangelie biddende! Als de afhankelijke mens had Hij tot Zijn God. En alle mannen Gods, zie in moeilijke tijden nochtans iets groots tot stand brachten hebben gebeden! Samuël en Elia, Nehemia en Daniël, Petrus en Paulus. Terwijl in het begin van de gemeente de gelovigen die samen het huis van God vormden, volhardende waren in gebeden En hoe is het nu? Vreselijke dagen, zoals nooit gekend werden, naderden ons. O, laten we toch met elkaar in gebed gaan. Voorbidders zijn voor een arme wereld, die haar ondergang tegemoet snelt.

12-02-2008 J. Koelewijn St. Annaland.

Zie ik maak alle dingen nieuw

De Heere God, Hij is de Schepper van hemel en aarde! Hoe schitterend moet deze schepping geweest zijn, voordat de mens in zonde viel. Maar dan is daar de Heere Jezus! En wat een kostelijk feit vermeldt Hij ons hier! Hij Die in deze wereld kwam en Die stierf om de macht van de dood te verbreken. Hij Die de dood heeft “te niet gedaan” alsof ze er nooit geweest is en het leven en de onverderfelijke aan het licht heeft gebracht! Hij maakt alle dingen nieuw (Op. 21:1-8)!

Wat een tegenstelling met de tegenwoordige toestand van de schepping. Er is zoveel vijandschap, leed, zonde en dood op aarde en het lijkt steeds wel of de vijand de overhand heeft. Velen proberen tevergeefs orde op zaken te stellen, maar wij mensen weigeren iets uit het verleden te leren. Wanneer we zonder de liefde van God zouden zijn, en we zouden verder moeten zonder die woorden van de Heere Jezus: “**Zie Ik maak alle dingen nieuw**”, waar zouden we dan zijn? Niets anders dan pessimisme blijft er dan over, zonder hoop zouden we het met de wereld moeten uitroepen; “laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij” (1 Kor. 15:32). Kortzichtig zouden we alleen voor het hier en nu leven en onze ogen dichtdoen voor de toekomst.

Maar God zij dank! – het licht van een nieuwe schepping heeft ons bereikt! Het mag ons aansporen om ons leven te richten op datgene wat de Heere God eenmaal zal doen! Wij zien nu nog zo dikwijls door een mist van tranen, maar wij zullen de drempel van de eeuwige zonschijn bereiken. Er is nu nog zoveel zwakheid in ons maar door de gedachte aan een nieuwe schepping mogen we opgebeurd worden. Een nieuwe schepping waarin er geen beperkingen meer zijn, geen zwakheid, geen strijd en niemand die zeggen zal “ik voel me niet zo goed”.

In dit gedeelte in Openbaring 21 wordt meer gezegd over de dingen die er in de nieuwe schepping niet meer zullen zijn, dan over de heerlijkheid die daar gevonden wordt. Het lijkt alsof God ons oog wil richten op de Persoon, onze Heere Jezus Christus, Die deze plaats heeft bereid, zodat we ons meer met Hem dan met de plaats zelf zouden bezig houden.” Wij zullen Hem gelijk zijn; want wij zullen Hem zien, zoals Hij is” (1 Joh. 3:2). Wat een vooruitzicht.

Wij zullen spoedig voor Uw troon
U, onze Vader en de Zoon
het nieuwe loflied zingen.
Dan wordt volmaakt Uw naam geloofd,
door de gemeente die haar hoofd,
vol blijdschap zal omringen.
Ook alle tong geeft U de eer
en noemt dan Jezus Christus Heer,
tot eer van God de Vader.
Maar ook reeds hier in deze tijd,
wordt roem, aanbidding dank gewijd,
aan 't Lam en U, o Vader!

29-01-2008 J. Koelewijn St. Annaland.

Januari

Als het in ons hart is iets te schrijven van de maand januari, denken we ook nog aan die zaterdag voor het kerstfeest. Het was een paar dagen mistig geweest en er hing veel rijp aan de bomen. Toen was daar de zon! Zo schitterend om er heel stil van te genieten! Het was wel in ons hart; **geloofd zij God met diep ontzag**. Bij dat wonderschone van de natuur mochten we het zingen; **“Dan zingt mijn ziel, tot u o Heer, mijn heil, hoe groot zijt Gij.”**

Nu is het de eerste maand van het jaar en meestal de koudste. Als de strenge vorst toch komen moet om de aardkluiten te breken en heel wat insecteneieren en larven onschadelijk te maken, dan is januari daarvoor wel de meest geschikte tijd. De laatste decemberdagen gaven je een wat goudachtig gevoel, nieuwjaarsdag maakte je nog wat ouder. Januari wil toch echt nieuw zijn, wezenlijk nieuw! Het lengen van de dagen gaat dit bevestigen. Met een paar weken, is het al goed te zien, dat de donkere dagen verdwenen zijn. Meegenomen door het oude jaar. We krijgen méér licht buiten; eerste tekenen van de nieuwe tijd. Het zonnetje kan zo vriendelijk kijken het belooft over enkele weken nog meer te zullen geven, meer licht en warmte ook. En hoe verder we komen, hoe blijer we ons gaan voelen. Met februari kunnen we al van die mooie dagen hebben, voorboden van lentedagen. Ja, ja, de lente is op komst! Wie de natuurontwikkeling meer van nabij kent, ziet ze veel eerder, dan dat je ze op de kalender leest.

Maar met al die beloften zitten we nog midden in de winter. Je moet wat optimistisch de dingen bekijken om zó over januari te durven schrijven. Want als het echt wil winteren ligt er zo dik ijs. En den sneeuwbuien lossen haar zware vrachten boven de landen. Sneeuw die de wonderwereld tovert. Die de weiden en de bouwlanden met de dichte vrachten beveiligd tegen de strenge kou. Ze bekleedt de daken van onze huizen zo heel mooi! Sprookjesdorpjes! Echt een versiering van de torens van de kerkjes.

Sneeuw! Ook in de Bijbel lezen we van sneeuw, een vorm van reinheid! In Jesaja 1 vers 18 klinkt de uitnodiging: “Komt dan, en laat ons tezamen richten, zegt de Heere” (je zou zeggen, als de Heere met je gaat rechten, ben je toch nergens). Toch klinkt die uitnodiging: “Komt dan en laat ons tezamen richten; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als de sneeuw.” David roept het uit toen hij zijn zonden voor zich zag: “Was mij en ik zal witter zijn dan sneeuw!” In de natuur zien we niets dat zo wit is als sneeuw. Maar een zondaar die gewassen is in het bloed van het Lam is witter!!!! Die wonderlijke genade is voor u en voor mij. Voor elke zondaar die met zijn zonden tot de Heere Jezus gaat.

15-01-2008 J. Koelewijn St. Annaland.

De Heere regeert

Wat een houvast in het voorbije jaar, ook weer in het nieuwe jaar! In dit vertrouwen te mogen leven, te mogen verder gaan. **De Heere regeert**. Het is rijke genade dit te mogen ervaren, ook in verdriet en eenzaamheid. De Heere met Zijn grote liefde en genade is elk kind van Hem, héél dicht nabij.

In het kostelijke “**onze Vader**” leert de Heere ons bidden. Het begint niet met vragen, nee, eerst met “**Uw Naam worde geheiligd**”! Dat is het toch, het grootste, de heiliging van Zijn Naam! (Wij hebben die Naam alleen maar ontheiligd). Uw wil geschiedde in de hemel, alzo ook op de aarde! Ja, de wil van de Heere geschiedt in de hemel! En we bidden dat het ook op de aarde zo zal zijn! Nu is de satan nog de overste van de wereld en hij gaat er nog te keer als een briesende leeuw, hij weet, dat er nog maar weinig tijd is. Nu worden de waarheden van God steeds meer met voeten getreden.

Ook in deze tijd is de Heere toch zo genadig! Hij schenkt niet de genade in één keer voor 2008! Elke dag mogen we de genade ontvangen die we zo nodig hebben. In Psalm 68 heeft David het zo kostelijk bezongen; “Geloofd zij de Heere dag bij dag draagt Hij ons”. Omdat de satan ons omringt, hebben we elke dag de genadige zorg van de Heere zo nodig. Een dichter heeft het ons gezongen:

*Wie kan Uw Vaderzorgen naar waarde roemen Heer.
In gunst ziet Ge welke morgen op al Uw kind'ren neer.*

Wat is het toch kostelijk te weten, dat die God, die meerdere genade heeft, die de God aller genade wordt genoemd, elke dag ons met Zijn goedheid wil tegenkomen. **De Heere regeert!** In dit zeker weten, moeten we niet bij het jaar, maar bij de dag leven! Het nieuwe jaar, het wil ons dichter bij de Heere brengen. Nieuwe dingen waarvan we mogen genieten, misschien ook nieuwe moeite en nieuw verdriet. Maar voor elke dag krijgen we nieuwe genade uit Gods hand! **De Heere regeert!** Niet alleen onze moeite draagt Hij, ook ons zelf! Ook vreugde en zegeningen bereidt Hij voor ons. Hij wil ons klein houden, opdat we in diepe afhankelijkheid onze weg met Hem gaan.

Onbeschrijfelijk is de verscheidenheid van Gods genade. Altijd weer anders en elke morgen zijn de goedertierenheden van de Heere nieuw. Altijd fris en altijd liefdevol. Wat een gelukkig leven zal in het nieuwe jaar 2008 ons deel zijn, als we elke dag in moeite en in voorspoed, gelovig vertrouwen op nieuwe genade.

01-01-2008 J. Koelewijn St. Annaland

[Oude Sporen 2008](#)